

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte –Constantin Gurschi,

judecători – Nicolae Gordilă, Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012, declarat de avocatul Vladislav Negura în numele inculpatului

Doroș Andrei Nichita, născut la 11 octombrie 1968, originar din r-l. Orhei, domiciliat în mun. Chișinău, str. Petricani 2-A,

1. *Examinat în prima instanță: 23.04.2009-04.12.2009*

2. *Examinat în instanța de apel: 23.10.2012-24.12.2012*

3. *Examinat în instanța de recurs: 02.04.2013-08.05.2013*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 decembrie 2009, Doroș A.N. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

2. Potrivit sentinței, Doroș A.N. la 17 martie 2009, în jurul orei 17³⁰, deplasându-se la volanul automobilului „BMW-520i” cu n/î BSB86836, pe str. Hristo Botev din direcția str. Independenței spre bd. Dacia din mun. Chișinău, ajungând în preajma trecerii nederijate de pietoni, ignorând cerințele art. 11 pct. 5 din Regulamentul Circulației Rutiere, care prevede că „conducătorul de autovehicul în timpul deplasării este obligat să acorde prioritate pietonilor la trecerile nederijate semnalizate prin indicatoarele și/sau marcajele corespunzătoare”, nu a întreprins măsurile necesare pentru a prevedea situațiile periculoase, prin ce a încălcat prevederile art. 45 (1) din RCR care stipulează că „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; condițiile rutiere; situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole, care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, a ignorat prevederile art. 46 lit. a) din RCR, conform căruia „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar asigura securitatea circulației sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii”, și ca urmare, a comis tamponarea pietonului minor Anastasia Zveaghințeva, a.n. 2001, care traversa regulamentar partea carosabilă a drumului

de la dreapta la stînga relativ deplasării autovehiculului pe la trecerea pentru pietoni, marcată cu indicatorul rutier 5.40.12 „trecere pentru pietoni” și marcajul rutier 1.14.1. În rezultatul accidentului rutier, pietonului Anastasia Zveaghințeva i-au fost cauzate vătămări corporale grave.

Astfel, acțiunile lui Doroș A.N. au fost calificate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod Penal, adică *–încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămare gravă a integrității corporale.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Oleg Gheorghiu în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și adoptarea unei noi hotărîri de achitare, invocînd că Doroș A.N. a acționat, fiind în stare de extremă necesitate, neavînd posibilitatea de a frîna din cauza condițiilor climaterice și distanței mici, a ieșit pe contrasens, astfel, evitînd tamponarea directă, frontală cu partea vătămată Anastasia Zveaghințeva.

3.1. Procurorul în apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Doroș A.N. să fie condamnat la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, din motivul că pedeapsa aplicată este prea blîndă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2010, a fost admis apelul avocatului, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, conform căreia Doroș A.N. a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal, pe motiv că există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei.

5. Cu recurs ordinar decizia respectivă a fost atacată de procuror, în care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

6. Prin decizia Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 iunie 2011 a fost admis recursul ordinar, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2011 au fost respinse, ca nefondate apelurile procurorului și avocatului și menținută sentința fără modificări.

8. Nefiind de acord cu decizia nominalizată, procurorul a declarat recurs ordinar în care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, pe motivul blîndeții.

9. Prin decizia Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 septembrie 2012 a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs și-a argumentat soluția prin faptul că, la aplicarea pedepsei instanțele de fond și de apel nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, nu au argumentat convingător care sunt

motivele cauzei, ce ar permite stabilirea pedepsei, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012 a fost respins, ca nefondat apelul avocatului și a fost admis apelul procurorului, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Doroș A.N. a fost condamnat în baza art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis. În rest sentința a fost menținută.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că Doroș A.N., încălcând regulile de securitate a circulației rutiere, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit.a) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a considerat că la aplicarea pedepsei lui Doroș A.N., instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, nu au argumentat convingător care sunt motivele cauzei, ce ar permite stabilirea pedepsei, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana inculpatului care prin acțiunea comisă a atentat integritatea fizică a persoanei punând în pericol viața unui minor, inculpatul până la moment nu a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune și nici nu s-a arătat dispus de a acorda ajutor părții vătămate, în conformitate cu prevederile art. 61 Cod penal, instanța de apel consideră că corectarea inculpatului este imposibilă fără izolarea lui de societate, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, cu dispunerea executării pedepsei conform prevederilor art.72 alin. (1) lit.a) Cod penal în penitenciar de tip deschis.

În cazul dat stabilirea pedepsei cu aplicarea art. 90 Cod penal nu ar restabili echitatea socială, nu ar duce la corectarea și reeducarea inculpatului în respectarea cu strictețe a RCR, atât de către inculpat, cât și de alte persoane.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de avocatul Vladislav Negura în numele inculpatului Doroș A.N., în care solicită casarea deciziei în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, invocând:

- aprecierea eronată de către instanța de apel a declarațiilor martorului Munteanu Ion și a inculpatului,

- instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație toate circumstanțele.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Apărătorul consideră decizia instanței de apel neîntemeiată numai în partea stabilirii pedepsei, astfel, în privința calificării acțiunilor inculpatului Doroș A.N. în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de recurs nu se va expune.

În recursul ordinar declarat de avocat, decizia recurată este criticată, prin prisma temeiului de casare prevăzut la pct.6) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală. Conform pct. 6) al articolului menționat, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Instanța de recurs menționează, că art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, conține 5 temeiuri care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului, însă, recurentul în recursul declarat nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii și nu a invocat careva temeiuri specificate în acest punct.

Astfel, lecturînd textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele apelului declarat, precum se vede că și dispozitivul deciziei nu contrazice cu motivarea soluției, care este expus destul de clar. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Instanța de recurs consideră întemeiată și legală concluzia instanței de apel, referitoare la pedeapsa stabilită, atenționând că sancțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) Cod Penal, este de la 3 la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani. Astfel, instanța de apel a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport în limita prevăzută de sancțiunea legii penale, și anume 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În opinia instanței de recurs, la stabilirea și aplicarea pedepsei s-au avut în vedere scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare prevăzute în art. art. 61 și 75 Cod penal, unde instanța de apel corect a concluzionat că: „instanța de fond nu a argumentat convingător care sunt motivele cauzei, ce ar permite stabilirea pedepsei, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal”.

Argumentul recurentului privind faptul că, instanța de apel nu a luat în considerație toate circumstanțele la stabilirea pedepsei, în viziunea Colegiului nu și-a găsit confirmare, deoarece în decizia adoptată s-a constatat că instanța de apel: “a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana inculpatului care prin acțiunea comisă a atentat

integritatea fizică a persoanei punând în pericol viața unui minor, inculpatul până la moment nu a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune și nici nu s-a arătat dispus de a acorda ajutor părții vătămate, astfel corectarea inculpatului este imposibilă fără izolarea lui de societate, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, cu dispunerea executării pedepsei conform prevederilor art. 72 alin. (1) lit. a) Cod penal în penitenciar de tip deschis”.

Ca urmare, instanța de apel întemeiat a concluzionat că: ”aplicarea art. 90 Cod penal n-ar restabili echitatea socială, n-ar duce la corectarea și reeducarea inculpatului în respectarea cu strictețe a RCR, atât de către inculpat, cât și de alte persoane”.

Sub acest aspect Colegiul reține că în ansamblul criteriilor indicate de art. 75 Cod penal, persoana inculpatului reprezintă doar un reper care nu poate prevala față de criteriul gradului de pericol social concret ridicat pe care îl prezintă fapta acestuia, astfel, nu se justifică aplicarea art. 90 Cod penal de către instanța de fond și ca urmare dispunerea condamnării inculpatului la pedeapsa închisorii, cu executarea în regim de detenție, reflectă o individualizare temeinică, urmărindu-se atât reeducarea inculpatului, cât și prevenirea de noi infracțiuni, formarea unei atitudini corecte față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială.

Cît privește argumentul invocat de recurent privind aprecierea eronată a declarațiilor martorului Munteanu Ion și a inculpatului de către instanța de apel, Colegiul, atenționează că conținutul probelor au fost expuse în sensul în care au fost declarate și careva abateri nu sunt constatate, iar aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare. Mai mult ca atât, temeiul invocat privind modul de apreciere a probelor, nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Față de considerentele ce preced, Colegiul penal constată, că instanța de apel la examinarea apelurilor declarate a respectat cerințele art. 101, 414, 417 Cod de procedură penală, a răspuns la toate motivele invocate de apelanți, în legătură cu ce nu se constată prezența a careva temei pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul conchide că temeiul indicat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

13. În conformitate cu art. 431-432 CPP, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012, declarat de avocatul Vladislav Negura în numele inculpatului **Doroș Andrei Nichita**, ca vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 08 mai 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Nicolae Gordilă

Constantin Alerguș